

12. Finanční plánování I – metody a modely

12.1 Metody finančního plánování

12.1.1 Metoda procentního podílu na tržbách

Tato metoda vychází z **předpokladu fixního poměru** mezi položkami aktiv a pasiv a celkovým objemem tržeb.

Při této filosofii **je třeba rozlišovat**, u kterých položek **je možné tuto vazbu předpokládat** a kde je **nemožná či nesmyslná**.

I s ohledem na tuto výhradu lze u této metody očekávat vyšší nárůst aktiv proti nárůstu pasiv. Následným krokem finančního plánu je pak **rozhodnutí o volbě dodatečných zdrojů** takto postaveného plánu.

12.1.2 Regresní metoda

Regresní metoda opouští v delším časovém horizontu **obtížně udržitelný předpoklad konstantního vztahu mezi tržbami a dalšími veličinami**.

Tento předpoklad **je nahrazen statisticky zjištěnými skutečnými** (i když proměnnými) **vazbami mezi tržbami a dalšími ukazateli finančního plánu**.

Relevantnost předpokládaných vazeb je přirozeně třeba ověřovat a testovat.

12.2 Modely finančního plánování

Modely finančního plánování jsou ve většině případů vybudovány jako modely **simulační**.

Těží z obecných **výhod počítačového modelu**, k nimž patří především:

- a) **rychlost** počítačového **zpracování** finančního plánu, dovolující v prakticky reálném čase zpracovat statisticky významné množství variant
- b) **parametrizaci** počítačového modelu finančního plánu
- c) **ovládání výstupů modelu** pomocí realisticky odhadnutých či zvolených hodnot jeho parametrů.

12.3 Příklady centrálních plánovacích institucí

i) Státní plánovací komise Praha (State Planing Committie), „equivalent“ of the

- Production Requirements Plan (USA, 1941)/
- Controled Materials Plan (USA, 1942)

„Plans are for nothing, but planing is excelent tool.“

.....

ii) Cenový úřad Praha (Price Office)